

Jubileumra

Kilencvenöt esztendeje összeültek ifjak, vének,
fölépült a szép kis templom,
kit válasszunk védszentjének?
Föláll az egyik atyafi, kalapját kezébe fogja,
én Szent Péterre gondoltam
– vigyázzon a halászokra.
Hisz ebben a kis faluban, sok ember él halászatból,
Ő is halász volt egykoron,
ember-halász a javából.
Hümmögnek a templomatyák, végül az egyik így szóla:
tiszteljük mi Szent Pétert is,
nála van a mennyek kulcsa.
De segítő szent kellene, ki a bajban mellénk állna,
csodatévő erejével
a szegényt is megtalálja.
Ha kell, betegeket gyógyít, s ha ember nem hallgat rája,
tanulságos szent beszédét
a halaknak prédikálja.
Reá bízunk kis falunkat, vigyázzon ránk, kérjük egyre,
Páduai Szent Antal lesz
templomunknak védőszentje.
Ráncos arcok földérülnek, a szemekben könnyek ülnek,
Szent Antal lett pártfogója
a szegény röszei népnek.
És most itt e kis templomban összegyültek ifjak, vének,
hálát adni az Istennek
és Pádua nagy szentjének.
Köszönjük, hogy megőrizted tűztől, víztől javainkat,
és ha Hozzád fohászkodtunk,
meghallgattad szavainkat.
Ígérjük, hogy szent hitünket soha, soha el nem hagyjuk,
dicsőséges szent nevedet
mindig imába foglaljuk.